

Številka: Up-1243/18-15
Datum: 3. 6. 2021

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Maje Kučević, Ljubljana, ki jo zastopa Iztok Ščernjavič, odvetnik v Ljubljani, na seji 3. junija 2021

odločilo:

- 1. Sodba Upravnega sodišča št. I U 1575/2016 z dne 10. 1. 2018 se razveljavi.**
- 2. Odločba Ministrstva za notranje zadeve št. 2141-69/2016/2 (1312-03) z dne 22. 9. 2016 in odločba Upravne enote Ljubljana št. 214-1446/2015-33 z dne 16. 8. 2016 se odpravita.**
- 3. Zadeva se vrne Upravni enoti Ljubljana v novo odločanje.**

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Upravna enota Ljubljana je zavrnila prošnjo pritožnice, slovenske državljanke, za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje v Republiki Sloveniji njenemu zakoncu, ki je tuji državljan. Sprejela je stališče, da obstaja sum, da bo prebivanje pritožničinega zakonca povezano z izvrševanjem kaznivih dejanj. Prvostopenjski organ je določil, da mora pritožničin zakonec zapustiti Republiko Slovenijo. Sprejel je stališče, da zavrnitev dovoljenja za začasno prebivanje pomeni poseg v pravico do spoštovanja družinskega življenja. Navedel je, da je pri tehtanju med obstojem suma, da bo prebivanje družinskega člana pritožnice povezano s proizvodnjo drog in prometom z njimi ali izvrševanjem drugih kaznivih dejanj, in pravico do spoštovanja družinskega življenja treba zdravje ljudi postaviti pred pravico tujčeve družine. Ministrstvo za notranje zadeve (v nadaljevanju MNZ) je zavrnilo pritožbo. Potrdilo je stališče, da izpodbijana odločba pomeni poseg v pravico do spoštovanja družinskega življenja. Sprejelo je stališče, da je poseg predpisan

z zakonom in ima tudi legitimen cilj, ki je v zavarovanju javnega reda in varnosti. Ugotovilo je tudi, da je ukrep primeren in nujen. Pri presoji je potrdilo stališče prvostopenjskega organa, da je pri tehtanju treba dati prednost varovanju javnega interesa. Navedlo je, da ima tujec še vedno možnost, da si uredi družinsko življenje izven ozemlja Republike Slovenije. Upravno sodišče je zavrnilo tožbo. Potrdilo je stališče prvostopenjskega in drugostopenjskega upravnega organa, da je treba zdravje ljudi postaviti pred pravico do zasebnega in družinskega življenja. Navedlo je, da ni nepremagljivih ovir, da bi si pritožnica in njen zakonec lahko družinsko življenje uredila v izvorni državi tujca. Vrhovno sodišče je zavrnilo predlog za dopustitev revizije.

2. Pritožnica zatrjuje kršitev 22. in 53. člena Ustave, 8. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP) ter prvega odstavka 3. člena, prvega odstavka 9. člena in prvega odstavka 12. člena Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 15/90, Akt o notifikaciji nasledstva glede konvencij Organizacije združenih narodov in konvencij, sprejetih v Mednarodni agenciji za atomsko energijo, Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju KOP). Pritožnica zatrjuje, da so upravna organa in Upravno sodišče s sprejetimi stališči posegli v pravico do spoštovanja družinskega življenja in pravico otrok do stikov z očetom. Zatrjuje, da so pristojni organi pri odločanju upoštevali zgolj težo storjenega kaznivega dejanja, ne pa tudi drugih okoliščin, ki so upoštevne z vidika pravice do družinskega življenja (stopnjo vključenosti v gostujoči državi, trajanje bivanja v državi gostiteljici, starost in zdravstveno stanje družinskih članov, ekonomske razmere, stopnjo povezanosti z državo izvora in državo gostiteljico). Meni tudi, da upravna organa in Upravno sodišče niso ustrezno upoštevali koristi dveh mladoletnih hčerk, ki sta slovenski državljanki. Zatrjuje, da je Upravno sodišče kršilo 22. člen Ustave, ker ni izvedlo glavne obravnave.

3. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-1243/18 z dne 28. 9. 2020 sprejelo v obravnavo ustavno pritožbo zoper sodbo Upravnega sodišča v zvezi z odločbo MNZ in odločbo Upravne enote Ljubljana. O tem je na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12 in 23/20 – v nadaljevanju ZUstS) obvestilo Upravno sodišče, MNZ in Upravno enoto Ljubljana.

B.

4. Pritožnica zatrjuje, da je bilo z odločbama upravnih organov in sodbo Upravnega sodišča poseženo v pravico do družinskega življenja (tretji odstavek 53. člena Ustave). Meni, da so upravna organa in Upravno sodišče pri odločanju upoštevali zgolj težo storjenega kaznivega dejanja družinskega člana, ne pa tudi drugih okoliščin, ki so upoštevne z vidika pravice do družinskega življenja. Upravna organa in Upravno sodišče naj ne bi ustrezno upoštevali koristi dveh mladoletnih otrok. Glede na očitke pritožnice je Ustavno sodišče preizkusilo, ali izpodbijana upravna akta in sodba Upravnega sodišča

temeljijo na stališču, ki ni sprejemljivo z vidika pravice do spoštovanja družinskega življenja iz tretjega odstavka 53. člena Ustave in načela največje koristi otrok iz prvega odstavka 56. člena Ustave.

5. Ustava v tretjem odstavku 53. člena med drugim določa, da država varuje družino in ustvarja za to varstvo potrebne razmere. V tej ustavni določbi je posebej poudarjen pozitiven vidik pravice do spoštovanja družinskega življenja, tj. dolžnost države, da z ustrežno pravno ureditvijo in ustvarjanjem ustreznih razmer omogoča vzpostavitev in varstvo družinskega življenja na svojem ozemlju. Negativni vidik pravice do spoštovanja družinskega življenja pa pomeni varovanje posameznika pred posegi države in njenih organov. Zakonodajalec mora pri urejanju družinskih razmerij upoštevati tako pozitivni kot negativni vidik pravice do spoštovanja družinskega življenja.¹ Pravica do združitve in ohranjanja družine na področju priseljevanja pomeni za državo negativno obveznost, kadar se od nje zahteva, naj tujca ne izžene, pozitivno obveznost pa, kadar mora tujcu dovoliti vstop na svoje ozemlje in prebivanje na njem.²

6. Tretji odstavek 53. člena Ustave govori o varovanju družine, vendar ne določa natančneje, kakšna sta vsebina in domet pravice do spoštovanja družinskega življenja. Ob upoštevanju 8. člena ter drugega odstavka 153. člena in petega odstavka 15. člena Ustave je treba zato pri razlagi pravice do spoštovanja družinskega življenja upoštevati tudi številne mednarodne instrumente, ki v primerjavi s tretjim odstavkom 53. člena Ustave podrobneje opredeljujejo vsebino in obseg te človekove pravice. Iz Splošne deklaracije človekovih pravic, ki jo je Generalna skupščina OZN sprejela 10. decembra 1948 z Resolucijo št. 217 A (III) (v nadaljevanju Splošna deklaracija ZN),³ izhaja, da je družina kot osnovna celica družbe upravičena do tega, da jo spoštujeta in ščitita tako družba kot država.⁴ Podobno v prvem odstavku 23. člena opredeljuje pravico do spoštovanja družinskega življenja tudi Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 7/71, in Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju MPDPP).⁵

7. Pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja varuje tudi 8. člen EKČP.⁶ Čeprav je bistveni cilj te določbe zaščititi posameznika pred arbitrarnim delovanjem javne

---

¹ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-309/13, Up-981/13 z dne 14. 1. 2015 (Uradni list RS, št. 6/15, in OdlUS XXI, 1), 12. točka obrazložitve.

² Prav tam, 14. točka obrazložitve, in odločba Ustavnega sodišča št. U-I-68/16, Up-213/15 z dne 16. 6. 2016 (Uradni list RS, št. 49/16), 14. točka obrazložitve.

³ Človekove pravice, Zbirka mednarodnih dokumentov, I. del, Univerzalni dokumenti, Društvo za ZN za Republiko Slovenijo, Ljubljana 1995, str. 1.

⁴ V 3. točki 16. člena Splošne deklaracije ZN je določeno: "Družina je naravna in temeljna celica družbe in ima pravico do družbenega in državnega varstva."

⁵ Prvi odstavek 23. člena MPDPP se glasi: "Družina je naravni in temeljni sestavni del družbe in ima pravico do varstva družbe in države."

⁶ Člen 8 EKČP se glasi:

oblasti, pa konvencijsko varstvo pomeni tudi pozitivne obveznosti. Državi nalaga obveznost, naj sprejme ukrepe, ki so neločljivo povezani z dejanskim uresničevanjem spoštovanja družinskega življenja. Pravica do združitve družine tako pomeni za državo negativno obveznost, kadar se od nje zahteva, naj tujca ne izžene, pozitivno obveznost pa, kadar mora tujcu dovoliti vstop in prebivanje na svojem ozemlju. Načela, ki se uporabljajo pri presoji negativnih in pozitivnih obveznosti države, so v obeh primerih podobna. V obeh primerih je treba upoštevati ustrezno ravnovesje, ki ga je treba določiti med konkurirajočimi interesi posameznika in celotne družbe, in v obeh primerih ima država določeno možnost proste presoje.⁷

8. Pri opredelitvi obsega varstva pravice do spoštovanja družinskega življenja iz tretjega odstavka 53. člena Ustave mora Ustavno sodišče upoštevati EKČP. Iz sodne prakse ESČP izhaja, da se 8. člena EKČP na področju priseljevanja ne more razlagati tako, da državi nalaga splošno obveznost, naj spoštuje izbiro priseljenca glede države, v kateri želi prebivati, in naj mu omogoči združitev družine na njenem ozemlju.⁸ Čeprav EKČP ne zagotavlja tujcu pravice do vstopa na ozemlje določene države in bivanja na njem kot temeljne pravice, pa lahko izključitev osebe iz države, v kateri živijo njeni ožji sorodniki, pomeni poseg v pravico do spoštovanja družinskega življenja, kot jo zagotavlja prvi odstavek 8. člena EKČP. Takšen poseg krši EKČP, če niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 8. člena, in sicer, če poseg ni "določen z zakonom", če se z njim ne sledi enemu ali več legitimnim ciljem iz navedenega odstavka in če ni "nujen v demokratični družbi", torej če ni utemeljen z nujno socialno potrebo in zlasti če ni sorazmeren z zastavljenim legitimnim ciljem.⁹ Zato, da bi ugotovili obseg obveznosti države, je treba po stališču ESČP upoštevati dejanske okoliščine primera. Stopnja (obseg) obveznosti države variira glede na specifične okoliščine vpletenega posameznika in javnega interesa celotne družbe, ki naj bi tega posameznika sprejela, pri tem pa ima država določeno polje proste presoje.¹⁰

"(1) Vsakdo ima pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, svojega doma in dopisovanja.

(2) Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato, da se prepreči nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi."

⁷ Glej na primer sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) v zadevah *Tuquabo-Tekle in drugi proti Nizozemski* z dne 1. 12. 2005, 42. točka obrazložitve, in *Butt proti Norveški* z dne 4. 12. 2012, 78. točka obrazložitve, ter primerjaj z odločbama Ustavnega sodišča št. U-I-309/13, Up-981/13, 14. točka obrazložitve, in št. U-I-68/16, Up-213/15, 14. točka obrazložitve.

⁸ Glej sodbo ESČP v zadevi *Gül proti Švici* z dne 19. 2. 1996, 38. točka obrazložitve.

⁹ Glej sodbo ESČP v zadevi *Boultif proti Švici* z dne 2. 8. 2001, 39., 41. in 46. točka obrazložitve.

¹⁰ Glej na primer sodbi ESČP v zadevah *Gül proti Švici*, 38. točka obrazložitve, in *Ahmut proti Nizozemski* z dne 28. 11. 1996, 67. točka obrazložitve.

9. Pri izgonu tujcev zaradi storitve kaznivega dejanja ESČP poudarja (sklicujoč se na priporočilo Sveta Evrope), naj se tujci, ki že dolgo časa prebivajo v gostujoči državi in so bili v njej rojeni oziroma so v njej odraščali, pod nobenim pogojem ne izganjajo, za druge tujce (ki so se priselili kasneje oziroma kot odrasli), ki so izvršili kaznivo dejanje, pa naj velja enaka zakonodaja kot za državljane te države, pri čemer naj se izgon izreče le v primeru posebej resnih kaznivih dejanj, zaradi katerih bi bila lahko ogrožena varnost gostujoče države.¹¹ Po stališču ESČP je treba v vsakem primeru posebej oceniti, ali je ukrep skladen s pogoji iz drugega odstavka 8. člena EKČP. V tem okviru je ESČP izoblikovalo merila, ki jih upošteva pri presoji, ali je ukrep izгона nujen v demokratični družbi in ali je sorazmeren z zasledovanim ciljem.¹² ESČP pri oceni pravičnega ravnovesja med zasledovanim ciljem in nujnostjo ukrepa upošteva naravo in resnost kaznivega dejanja, ki jih je zagrešil pritožnik, dolžino oziroma čas prebivanja v državi, iz katere naj bi bil pritožnik izgnan, čas, ki je minil od kaznivega dejanja, in vedenje storilca v tem času, narodnost vpletenih oseb, pritožnikovo družinsko situacijo (npr. trajanje zakonske zveze) in druge dejavnike, ki kažejo na učinkovitost izvrševanja pravice do družinskega življenja, ali je zakonec oziroma partner vedel za kaznivo dejanje v času, ko se je odločal za skupno življenje, ali obstajajo skupni otroci in koliko so stari, kako resne so težave, s katerimi bi se v primeru izгона morala soočiti družina, ter kako trdne so socialne, kulturne in družinske vezi pritožnika v državi gostiteljici in v državi, kamor bo izgnan.¹³ Vendar pa ESČP poudarja, da dejstvo, da se bo družina soočila z določenimi težavami v primeru izгона, samo po sebi ne izključuje izгона.¹⁴

10. V skladu s prvim odstavkom 56. člena Ustave otroci uživajo posebno varstvo in skrb, uživanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin pa jim je zagotovljeno v skladu z njihovo starostjo in zrelostjo. S tem zadnjim Ustava opozarja na medsebojno prepletenost starševske skrbi in pravic otrok. Že umestitev teh določb v poglavje o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah pove, da se država v to razmerje med starši in otroki praviloma ne sme vmešavati. Za to, da bi bilo jamstvo vzajemne povezanosti med starši in otroki učinkovito, je država dolžna sprejeti tudi ukrepe, ki bodo omogočali dejansko vzpostavitev in varstvo teh razmerij.¹⁵ Države naj zagotovijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih. To pomeni, da države podpisnice ne smejo določati ovir, ki bi staršem in otroku zmanjševale možnost osebnega stika, oziroma da morajo takšne ovire odpraviti, če

---

¹¹ Glej sodbo ESČP v zadevi *Üner proti Nizozemski* z dne 18. 10. 2006, 56. točka obrazložitve.

¹² Glej sodbi ESČP v zadevah *Boultif proti Švici*, 48. točka obrazložitve, in *Üner proti Nizozemski*, 57. in 58. točka obrazložitve.

¹³ Glej sodbe ESČP v zadevah *Boultif proti Švici*, 48. točka obrazložitve, *Üner proti Nizozemski*, 57. in 58. točka obrazložitve, *Maslov proti Avstriji* z dne 23. 6. 2008, 48. točka obrazložitve, *M. P. E. V. in drugi proti Švici* z dne 8. 7. 2014, 52. točka obrazložitve, in *Sarközi in Mahran proti Avstriji* z dne 2. 4. 2015, 63. točka obrazložitve.

¹⁴ Glej sodbo ESČP v zadevi *Boultif proti Švici*, 48. točka obrazložitve.

¹⁵ Primerjaj z odločbama Ustavnega sodišča št. U-I-273/98 z dne 1. 7. 1999 (Uradni list RS, št. 60/99, in OdlUS VIII, 169), 14. točka obrazložitve, in št. Up-690/10 z dne 10. 5. 2012 (Uradni list RS, št. 42/12, in OdlUS XIX, 41), 5. točka obrazložitve.

obstajajo.¹⁶ Tudi v primerih, v katerih je ločitev staršev od otrok neizogibna, sodi otrokova korist med bistvene okoliščine.¹⁷

11. Iz sodne prakse ESČP izhaja, da je treba pri izgonu tujca, ki je povezan s položajem otrok, upoštevati tudi njihovo največjo korist.¹⁸ Glede tega vprašanja ESČP navaja, da obstaja – tudi v mednarodnem pravu – široko soglasje v prid stališču, da je treba pri vseh odločitvah, ki se nanašajo na otroke, njihovi največji koristi pripisati poglobljen pomen. Čeprav največja korist otrok ne more biti sama po sebi odločilna, pa ima pomembno težo pri odločanju. V skladu s tem morajo nacionalni organi odločanja načeloma upoštevati in oceniti dokaze glede izvedljivosti in sorazmernosti vsake odstranitve starša, ki ni državljan zadevne države, da bi zagotovili učinkovito varstvo koristi otrok, ki jih tak ukrep neposredno zadeva, in tej koristi pripisali zadostno težo.¹⁹

12. Pritožnica je na podlagi sedmega odstavka 127. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 16/17 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZTuj-2)²⁰ vložila prošnjo za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje za družinskega člana (svojega zakonca). Sedmi odstavek 127. člena ZTuj-2 je dopuščal, da vlogo za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje lahko vloži tudi slovenski državljan za družinskega člana. Iz ustavnosodne presoje in sodne prakse ESČP izhaja, da lahko zavrnitev dovoljenja za prebivanje tujcu oziroma njegov izgon pomeni poseg v pravico do spoštovanja družinskega življenja. Pritožničinemu zakoncu je zavrnjeno podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje in mu hkrati tudi naloženo, da mora zapustiti Republiko Slovenijo. Ker morebitna zavrnitev dovoljenja za prebivanje oziroma izgon vpliva na družinsko življenje ne samo tujca, temveč tudi njegovih družinskih članov, je treba v tem okviru presoditi vpliv tega ukrepa na učinkovito izvrševanje pravice do spoštovanja družinskega življenja vseh družinskih članov, na katere ta ukrep vpliva. V konkretnem primeru zavrnitev dovoljenja za prebivanje družinskemu članu pritožnice torej vpliva ne samo na učinkovito izvrševanje pravice do spoštovanja družinskega življenja pritožnice in njenega zakonca, v čigar imenu je pritožnica vložila prošnjo za podaljšanje dovoljenja za začasno prebivanje, temveč tudi na učinkovito izvrševanje pravice do spoštovanja družinskega življenja njenih mladoletnih otrok.²¹

---

¹⁶ Primerjaj z odločbama Ustavnega sodišča št. U-I-53/93 z dne 9. 3. 1995 (Uradni list RS, št. 21/95, in OdlUS IV, 22) in št. Up-690/10, 7. točka obrazložitve.

¹⁷ Primerjaj z 9. členom KOP.

¹⁸ Sodbe ESČP v zadevah *Maslov proti Avstriji*, 68. točka obrazložitve, *Jeunesse proti Nizozemski* z dne 3. 10. 2014, 109. točka obrazložitve, in *Sarközi in Mahran proti Avstriji*, 64. točka obrazložitve.

¹⁹ Glej sodbi ESČP v zadevah *Jeunesse proti Nizozemski*, 109. točka obrazložitve, in *Sarközi in Mahran proti Avstriji*, 64. točka obrazložitve.

²⁰ Upravna enota Ljubljana je odločala na podlagi ZTuj-2, ki je veljal v času izdaje prvostopenjske odločbe. Ustavno sodišče mora upoštevati določbe ZTuj-2, ki so veljale v času odločitve prvostopenjskega organa.

²¹ Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. Up-690/10, 15. točka obrazložitve.

13. V obravnavanem primeru ni sporno, da izpodbijani akti pomenijo poseg v pravico do spoštovanja družinskega življenja pritožnice, njenega zakonca in njunih mladoletnih otrok. Sporno tudi ni, da je ukrep predpisan z zakonom in ima legitimen cilj, ki je v varovanju javnega reda in varnosti. Pritožnica tudi ne nasprotuje ugotovitvi, da je ukrep nujen in primeren. Meni pa, da ukrep ni sorazmeren z zastavljenim legitimnim ciljem. Glede na navedeno mora Ustavno sodišče presoditi, ali so pristojni upravni organi in Upravno sodišče upoštevali vsa merila presoje ter ali so dali merilom in ustavnopravnim odločilnim okoliščinam ustrezno težo.

14. Ustavno sodišče ugotavlja, da prvostopenjski organ ni upošteval vseh meril, ki izhajajo iz ustavnosodne presoje in sodne prakse ESČP. Upošteval je naravo in resnost kaznivega dejanja, ki ga je zagrešil pritožničin zakonec, čas, ki je minil od storitve kaznivega dejanja, kasnejše obnašanje pritožničininega zakonca in trajanje zakonske zveze, obstoj mladoletnih otrok in njuno starost ter stopnjo navezanosti med pritožničinim zakoncem in mladoletnima otrokoma. Prvostopenjski organ pa ni ugotavljal trajanja bivanja pritožničininega zakonca v Republiki Sloveniji in obstoja socialnih, kulturnih in družinskih vezi družine v izvorni državi pritožničininega zakonca in v Republiki Sloveniji.²² Prvostopenjski organ tudi ni ugotavljal, ali obstajajo ovire, s katerimi bi se pritožnica soočila ob morebitni selitvi v izvorno državo svojega zakonca, če bi se družinsko življenje pritožnice in njenega zakonca lahko nadaljevalo v njegovi izvorni državi.²³ Predvsem pa prvostopenjski organ ni presojal resnosti težav, s katerimi bi se ob morebitni selitvi v izvorno državo pritožničininega moža soočila mladoletna otroka.

15. Prvostopenjski organ tudi ni presojal možnosti nadaljnjih medsebojnih stikov med pritožničinim zakoncem in mladoletnima otrokoma, če bi Republiko Slovenijo zapustil le pritožničin zakonec. Ob upoštevanju, da bi ta okoliščina vplivala na možnost osebnega stika med mladoletnima otrokoma in pritožničinim možem ter da je v primeru ločitve med starši in otroki korist otrok bistvena okoliščina, ki lahko vpliva na odločitev, bi pristojni organ moral ugotavljati tudi obstoj morebitnih ovir pri nadaljnjih stikih med pritožničinim zakoncem in mladoletnima otrokoma.²⁴ Prvostopenjski organ ni presojal izvedljivosti in sorazmernosti sprejetega ukrepa z vidika zagotavljanja učinkovitega varstva koristi otrok, ki jih tak ukrep neposredno zadeva.

16. Prvostopenjski organ pri odločitvi ni upošteval vseh meril presoje, ki so upoštevana pri presoji sorazmernosti posega v pravico do spoštovanja družinskega življenja. Predvsem je presoja prvostopenjskega organa pomanjkljiva z vidika upoštevanja največje koristi

---

²² Iz obrazložitve prvostopenjske odločbe izhaja, da je pritožničin pooblaščenec navedel, da pritožničin zakonec v izvorni državi nima bližnjih sorodnikov in da večina njegovih družinskih članov biva v Republiki Sloveniji.

²³ Primerjaj s sodbama ESČP v zadevah *Boultif proti Švici*, 53. točka obrazložitve, in *Üner proti Nizozemski*, 64. točka obrazložitve.

²⁴ Primerjaj s sodbo ESČP v zadevi *Sarközi in Mahran proti Avstriji*, 71. točka obrazložitve.

mladoletnih otrok. Ker prvostopenjski organ pri presoji sorazmernosti ni upošteval vseh meril presoje, ki so upoštevna v konkretnem primeru ter izhajajo iz ustavnosodne presoje in sodne prakse ESČP, razlogi, ki jih je navedel, niso zadostni, da bi lahko z njimi upravičil takšen poseg. Zato izpodbijana prvostopenjska odločba krši tretji odstavek 53. člena in prvi odstavek 56. člena Ustave.

17. Pritožnica je kršitev tretjega odstavka 53. člena in prvega odstavka 56. člena Ustave uveljavljala tudi s pritožbo in tožbo. Ker MNZ in Upravno sodišče nista odpravili zgoraj navedenih kršitev, sta tudi sami kršili tretji odstavek 53. člena in prvi odstavek 56. člena Ustave.

18. Ustavno sodišče je na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS izpodbijano sodno odločbo razveljavilo (1. točka izreka), odločbo MNZ in Upravne enote Ljubljana odpravilo (2. točka izreka) ter vrnilo zadevo v novo odločanje Upravni enoti Ljubljana (3. točka izreka). Upravna enota Ljubljana bo morala v ponovljenem postopku tehtati med pravico do spoštovanja družinskega življenja pritožnice, njenega zakonca in njunih mladoletnih otrok ter javno koristjo z upoštevanjem vseh meril, ki se upoštevajo pri presoji, ali je ukrep nujen v demokratični družbi in ali je sorazmeren z zasledovanim ciljem. Upravna enota Ljubljana bo morala sorazmernost posega presoditi tudi z vidika zagotavljanja največje koristi mladoletnih otrok.

19. Ker je Ustavno sodišče izpodbijane odločitve razveljavilo in odpravilo zaradi kršitve tretjega odstavka 53. člena in prvega odstavka 56. člena Ustave, se ni spuščalo v presajo drugih zatrjevanih kršitev človekovih pravic.

C.

20. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnici in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Rok Čeferin, dr. Dunja Jadek Pensa, Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA), dr. Špelca Mežnar in Marko Šorli. Odločbo je sprejelo soglasno.

dr. Rajko Knez
Predsednik